

Spoštovani !

O Devica pomočnica, vseh slovenskih src kraljica,

... se je oglašala pesem med procesijo za Marijinimi podobami z Brezij, Svete gore in Lujana (beri Luhan-a), ob 70. obletnici romanja v Lujanu in 60. obletnici smrti škofa Gregorija Rožmana, v Buenos Airesu, letos maja meseca. Ponovno sem med procesijo v molitvah in petju slišal v spominu ječanje zatrtih glasov staršev, sorodnikov in drugih znancev iz Rovt, kot privid zvočnega odjeka prošenj za mir in sprave med njihovim nekdanjem pohodom pred Marijino podobo v tej kapelici v Rovtah, za katerega je z Janezom Hladnikom Božja previdnost poskrbela, da je odmev takratnih prošenj še danes slišen pod Južnim križem, tam nekje, ob Srebrni reki. Ganjen, prevzet stojim pred izvirov teh prosečih glasov, kot da bi se tukaj čas ne iztekel, kot da je čakanje za uslišanje nekdanjih prošenj še neizprosno dolgo, kot da se na tem mestu še vedno v kriku izraža upanje na prihod dneva ko bo za spravo med Slovenci bila izpovedana zgodovinska resnica, dragoceno plačana z žrtvami preroško napovedane prav na tem obeležju.

Na stičišču treh totalitarnih uničevalnih sil slovenstva: fašistična Italija, nemški nacizem in italijanska okupacija ljubljanske pokrajine, v zlu poostreno s komunistično blaznostjo in kolaboracijo, je pred 75. leti na tem tlečem metežu nasilja bil postavljen spomenik posvečen Mariji kraljici Slovencev, edinstven v Slovenji in v Evropi, kjer so narodna zavest, in zanjo utpele žrtve in trpljenje v popolnem zaupanju v Božjo previdnost jasno pokazani z vsemi mogočimi znaki. Tukaj, pod pričo slovenskih žrtev darovanih med Prvo. sv. Vojno, predvsem med bratomornem spopadu na račun tujcev, ko je bila zamisel o Zedinjeni Sloveniji še skrivni zametek, si brat bratu segata v roke, ne glede s katerim prepričanjem je kdo sebe daroval preizkušeni domovini med in po Drugi. sv. Vojni, tokrat med bratomornim spopadom zaradi tuje uničevalne ideologije slovenstva. Da so v tem obeležju, poleg spominske kapelice, zajete tudi vse boleti in tegobe Slovencev po Drugi. sv. Vojni, vidimo v znaku dvanajstih apostolov, pravi preroški simbol spreveda dvanajst tisoč zaznamovanih, posebljenih v vseh življenjskih žrtvah komunizma, v izgnancih in beguncih, v narodu, ki je pol stoletje pod jarmom krvavi pot potil. To ni mesto malikovanj namišljenih slav in herojev. Tukaj je postavljen državni moralni mejnik, ki nas nagovarja z dejanskim vzorom bratstva darovanega narodu, domovini in Stvarniku. Namesto okopov na križišču spopadanj so tukaj domobranci zgradili oltar, povezovalno mizo vseh Slovencev.

Procesija, ki je postavila Marijo v to kapelico še ni zaključena. Odvija se danes po domovini, zamejstvu in zdomstvu, po celem svetu in v onstranstvu, v posplošeni vrsti vseh živih in mrtvih žrtev nasilja, katerim se dan za dnevom pridružujejo novi romarji, vsi ljudje dobre volje, večkrat blateni, ker s svojimi prizadevanji gradijo pogoje, da bi se v bližnji bodočnosti lahko praznovala dokončna zmaga resnice pred tem spomenikom vseslovenske sprave, daleč od nemih pokrival sporov med dejstvom in lažjo, prikazanih drugod v simbolu razkola z nasprotujočima stenama.

O Marija, k tebi dvigamo roke, sprejmi v svoje nas srce !

... je spev zaznamovanih, ki se v nepretrganem sprevedu pomikajo preko neba, širom po svetu in mimo tega obeležja v čaščenju postaj slovenskega križevega pota. Trpljenje v zaporedju Gospodovih postaj prikazuje moč zvestobe in ljubezni s katerimi nas je odrešil in s tem usposobil za končno poveličanje v Njem. Pohod pred tem obeležjem pa nam simbolično prikazuje podobnost postaj trpljenja, ki ga je naš narod moral prestati zaradi ljubezni do domovine in zvestobe krščanskim vrednotam, prepojenim z usmiljenjem za osmišljanje svoje narodne zavesti in za reševanje človeškega dostojanstva.

Pred histerično, nahujskano sodrgo so se Tito, Kardelj, Maček, Bebler, Marinko, Rozman in drugi podobni mednarodni zločinci in Stalinovi hlapci, v Pilatovi preobleki proglasili za gospodarje nad dobrim in slabim ter razglasili uničenje države in krvavo maščevanje nad nasprotniki samooklicani pravici OF-e do revolucije in prevzemom oblasti v pokornem streženju nasilnim interesom mednarodne Kominterne. "Na klic Kominterne, ... v boj za Sovjete...", je tokrat Bor zapel. V popolni prodaji narodnega ponosa, je tako bil nastavljen odlok uničenja slovenskega demokratičnega tabora, izrečena sovražna sodba nad moralnimi in kulturnimi vrednotami s katerimi je slovenski narod utrjeval svojo enotnost in obstoj v preteklih stoletjih in naknadno uvedla razčlovečen pogled nad prebivalstvom, mu vtisnila razdvojenost, ga zatrla z linčanjem, zaprla po taboriščih in delno razgnala izven meja ter zverinsko posejala državo z nešteti grobovi in množičnimi morišči.

Med tujem nasiljem in povzročeno zmedo, so se prišteli še grozoviti samovoljni pomori nasprotnikov revolucije, izbranih med laiki, duhovniki in redovniki, med preprostimi ljudmi ali premožnimi kmeti, med drugimi uglednimi osebnostmi in voditelji. Posplošena zarota proti človeški dostojanstvenosti in narodni enotnosti, je narodu željnemu miru, naložila na ramena težki križ samoobrambe, na katerem je proti izdajalskemu in uničevalnemu barbarstvu stal napis častnega načela "*Za Boga, narod in domovino*". Zgodovina bo vedela opisati niz samoobrambnih pobud naroda prepuščenemu samemu sebi in pri katerih so Rovte, tudi z nekaterimi mojimi sorodniki na čelu, med prvimi prevzele odgovornost. Korak v boj je tokrat spremljala Mavova pesem "...Zadnja kaplja mojega srca, to je moja domovina! Pod varstvom nadangela Mihaela, vodnika bojevnikov proti zlu, tukaj v Rovtah, del zibeli domobranske misli, se je pred 75. leti vršilo Veliko protikomunistično zborovanje po skoraj dveletnem obstoju krajevene domobranske postojanke. V 35. številki 'Družinskega tednika' iz dne 31. avgusta, leta 1944., beremo opis pomena tega shoda, poteka praznovanja in ponosnega vzdušja nad opravljeno dolžnostjo, saj bi brez te žrtve, piše častnik, "bilo danes na naši lepi slovenski zemlji še več ruševin in uničenja, kakor ga je že". Glavni govornik, general Leon Rupnik pa je med drugim poudaril "... ker nas je Bog postavil sem, nam je naložil tudi nalogo, ki jo je določil vsem narodom, katerim je namenil lastno domovino". Zvestoba domovini, nadaljuje Rupnik, "... pa zahteva tudi odpovedi in hrabro stiskanje zob v zaupanju v Vsemogočnega, ki mu je naš narod zaradi vernosti in vdanosti v mučeniškem trpljenju posvečen". Za temi trditvami se takratni inšpektor slovenskega domobranstva ni predstavljal, da se bo podobnost med to postajo domoljubov in postajo ko je Odrešeniku bil naložen križ, obdržala prav do zadnje v obeh križevih poteh.

Beda, ki se je v tem času iz vseh strani prikolovratila v Slovenjo, je bolj kot kdaj narod preizkusila. V močnem zaupanju se je poslednjič posvetil Bogu proseč: *Oče naš, ki si v nebesih, posvečeno bodi tvoje ime, pridi, pridi k nam tvoje kraljestvo*, pošlji nam miru in sprave, preženi žrelo tujega nasilja in uniči zmotni nazor in njegov preišljeni zločin, ki nas dušita z zatiranjem duha in umorom človečnosti, pravice in svobode.

Pot ubrana z zaupanjem in v vdanosti Vsemogočnemu do mučeniške žrtve, je tudi branitelje slovenske narodne zavesti privedla k srečanju z Božjo materjo. Sin, v podobi duš, src in pogledov zaznamovanih se je tukaj, pred 75. leti, v tesnem objemu medsebojnih tolažb in skrajnih nad za svojo domovino, našel s Svojo materjo preoblečeno v slovenskih narodnih barvah. Pri tem spomeniku pa je slišen še glas padlih v Prvi. sv. Vojni, ki nas od takrat opominja na posebnost gradnje slovenske državnosti z Majniškimi deklaracijami, s katerimi je v Majniku nakazano simbolno občasno srečanje z Marijo in Njej v varstvo zaupani postopni nastanek naše države.

Kolaboracija ali pomoč ?, ko gre za prenašanje križa obteženega z izdajo zvijačnih komunistov in njihovih političnih sopotnikov. Marksisti so delovali proti slovenstvu ko so nasprotovali zedinjenju Slovencev ob času ko je tem prihodnost ni bila drugače možna kot v državni povezavi z drugimi južnoslovanskimi narodi. Uničevanje slovenstva je dolga zgodba pisana tudi z delovanji Liberalcev in Socialdemokratov proti priključitvi Koroške in z nasprotovanji generalu Maistru, ki je s prostovoljci iz Soške fronte reševal Štajersko. Pokorščina Stalinovemu imperializmu je osnovna poteza narodne izdaje slovenskih Komunistov. Njihovo izdajstvo se je nadaljevalo z kolaboracijo z Nemci med utilitarnem prijateljevanjem Stalina s Hitlerjem. Oportunistična in brezpogojna povezava partije s Fašisti in Nacisti proti slovenskim narodnim interesom je bil neprekinjen ves čas okupacije, kot so to naznanjale žive priče, med njimi moj oče, in o tem govorijo danes novi neizpodbitni dokazi. Ključ in morala teh zvijač je bila naprava sredstev za uničevanje sovražnikov partije med svojim ljudstvom, v prid učinkovite izvedbe revolucije in prevzema oblasti. Neizprosni politični in vojaški položaj, ki ga je ustvarjalo to dodatno nasilje v okviru tuje okupacije, je primoral domobrance k sprejetju orožja od okupatorja za upravičeno samoobrambo brez izdaje življenjskih interesov Slovencev, kakor so to priporočali med drugim, Bruseljski protokol iz 19. stoletja, Haaški protokol iz leta 1907, in to delajo danes še Ženevska konvencija iz leta 1949. ter ustavna določila Združenih narodov. V nasprotju z narodno izdajalsko kolaboracijo Komunistov z okupatorji, ni bila takrat prošnja Nemcem tista, ki je prišla pomagat slovenskim domobrancem nositi križ samoobrambe, ampak verska, narodna, etična načela in priznane mednarodne konvencije.

Zgodi se tvoja volja kakor v nebesih tako na zemlji, bi lahko v molitvenem prepisu predstavili začetni stavek prisege za sprejem te politično tvegane vojaške pomoči, izrečene tik pred končnimi zavezniškimi taktičnimi ukrepi proti nacizmu, katerim sta sledila usodna prodaja slovenske vojske ter grozotni holokavst,

pravi državni kriminal nove jugoslovanske vlade, kakršnega ne pomni slovenska zgodovina in katerega je sledeča nasilna politika groteskno izrabila za svojo polstoletno lažnivo propagando, ki še danes hoče slepiti Slovence.

Za vkrcanjem zaveznikov v Normandiji in Provansi, so dekleta s cvetjem lahko pozdravila osvoboditelje Evrope, podobno kot so to storile v Rovtah med sprejetjem slovenskih domobrancev, na katere je bilo oprto vso upanje za uničenje Komunizma na slovenskem. Kako bi ob tem mogel spregledati moje mame v gesti pripenjanja šopka predstavniku slovenskega domobranstva in v njej upodobil pogum slovenskih deklet in žena, ki so se takrat nehote s cvetjem, skromnim izrazom zaupanja in spoštovanja do branilcev narodnega ponosa, izpostavile maščevalnemu srdu komunistov. Gospodov namen pokazati Veroniki svoj iznakaženi obraz in svoj nagovor jeruzalemskim ženam imata tudi v slovenski prisposodbi križevega pota, prav tukaj, pri srečanju ob svetem obeležju, globoki pomen zaupanja ženam, za prenašanje najhujših stisk svojih otrok. Gospod je vedel za odličje njihovih drž. Jasno je bil izkazan ko so se na njena ramena zgrudile vse težave družinskega vzdrževanja med in po revoluciji, v razžarjenem peklu zaslišanj, zaničevanj, mučenj, kazenskih taborišč in zaporov, posiljevanj in umorov, v vzdrževanju porušenih in požganih domov, v krvavem plačilu ne-usmiljenja blaznosti, med odsotnostjo ali po smrti mož, fantov in sinov, pa vedno obstale v neomajni vedrini in v zglednem življenju po veri.

Tudi pri našem križevem potu so padci in omahovanja. Večina miroljubnega naroda je osupla zastala pred odločno peščico političnih zločincev, ki so ji usodno preteli z dolgoletnimi pripravljenimi izdajami, spletkami, zavajanja, aretacijami in arbitrarnimi likvidacijami. S samoobrambo je narod zaustavil nasilje, ni pa preprečil smrtnega oklepa mednarodnega komunističnega omrežja. Drugi padeč je bila Slovenska nemoč v spletkarskem prepiru dveh partnerjev v jugoslovanski vladi v izgnanstvu, ki sta s svojo neresnostjo zapravila zaupanje zaveznikov in jih tako prepustila nemilosti Titovega zavajanja. V našem križevem potu se danes dodaja še tretji padeč v podobi odnosa do kleptokomunistov, moderni politični in moralni obskuranti preleviti v lažne demokrate, omamljeni z miti in zlaganimi opravičili, katerim močna zaloga farizejev, nedoslednih ljudi in neodgovornih kimavcev, nestanovitnih navnežev, bojazljivcev in drugih hinavcev še vedno omogoča obstanek in jim zaupa vodenje države v zaskrbljujoče nazadovanje.

Daj nam danes naš vsakdanji kruh in odpusti nam naše dolge, polni tesnobe danes prosimo kruha duhovne moči s katero bi omahujoča množica lahko utrdila svojo držo pred občno nadlogo laži, zavajanja in zahrbtnih prepričanj nameščenih, po Ecovem ocenjevanju, fašističnih neokomunistov, ki jo pogreza v otopelost intelektualne lenobe in ji briše čute za moralno odgovornost. Ta padeč opominja zavedne domoljube na neizbežno nujnost vztrajanja v pogumnem in neizproslem boju za obstanek demokracije in končnega razcveta svobode v Sloveniji.

Mučen, zasmehovan, zapostavljen in razlaščen, človek oropan časti, ki je kronan s trnjem razčlovečenja postal samo predmet smrti, napojen z žolčem zatiranja in begunstva, to je bila podoba družbenega odpadka naložena vsakemu, ki je bil nepokoren zavratni veri neskončne laži in varljivosti svobodi s katerim se je revolucionarna misel brez ovir opravičevala pol stoletja do razglasitve samostojne Slovenije. V raznih odtenkih pa se ta miselnost še danes ohranja z upravičevanjem dednosti oropanih oblasti in privilegijev, z zamrznitvijo političnega prostora v strogi pokorščini navodilom Udbe in 'globoke države'. Označuje se v načrtnem preoblikovanju duhovnega profila ljudi s pomočjo prevladujočih servilnih medijev, ki potiskajo narod v ideološko zaslepljenost in duhovno praznino, ki povzroča izgubo dovednosti do svoje zgodovine, izgubo čuta za pravičnost in ugašanje potrebe soočanja z resnico. Z vpeljevanjem novih totalitarnih ideologij, dosledno deluje proti vrednotam človeške narave in življenja. Vztraja pri ideološki nestrpnosti z napadi na svobodo javne besede in uvaja idejno razredno razlikovanje. Odkupuje svojo nedolžnost s prekrivanjem resnic iz polpreteklega spomina in sledove morilske žetve srpa in kladiva. Beg pred žalostnimi zgodovinskimi dejstvi se že 10 let kaže v patetičnem ne preklicevanju totalitarnih sistemov. V pričo današnjega svetovnega svobodnega in demokratičnega mnenja, v katerega se navidezno prepoznava, jo ne skrbijo kršenja zasebnih in človekovih pravic, predvsem s šolskim trojanskim konjem za lažje in neposredno pranje možganov in zavajanje najmlajših, jo ni sram izvajanje akutnih protiustavnih vladnih in pravosodnih nepravilnosti ter splošno škandalozno stanje slovenskega pravosodja, jo ne moti pospešeno zavajanje države v nazadnjaški družbeni model iz preživetega režima.

Čeprav vezanih rok in na križ pribit, vržen na tla in teptan, slovenskemu narodu ni režim uspel zatreti duha. Kot v Gospodovih besedah "*Ko bom povišan z zemlje, bom vse pritegnil k sebi*", tako se je z močjo zdravega

duha Slovenija potegnila iz ideološkega mrtvila in dvignila pogled proti novim in družbeno ne razdejanim obzorjem. Vzpon pa še zdaleč ni končan, ovira ga bojazen pred odkritim pogledom vseh bratov v dnu svoje narodne duše, kjer pohlepnost, zavist in sovražstvo še vedno plenijo dobro voljo, plemenitost, nesebičnost in odkritosrčnost. Beg pred dejstvi v naši zgodovini, še vedno uvaja spor in sovražstvo, pogloblja razdvojenost in megli pogled v pričakovana obzorja. *Kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom*, je načelo s katerim so naši predniki gradili to kapelico in z njo upali na prihodnost brez razkola. Kdo naj odpušča in koga odpustiti danes, da bi razpoka bila premostena? Odpuščanje ni mižanje oči pred dejstvi, ni dodeljena potuha dolžniku, ni zastonjski in formalni postopek med žrtvijo in storilcem krivic. Pričakovano odpuščanje je lahko v Sloveniji tisto vsestransko povišanje duha, ki bo s priznavanjem in obžalovanjem storjenih napak bilo doseženo v okolju, ki je s krvavim pohlepom po oblasti zastupil zgodovino in še vedno vzdržuje razdvojenost, ker zagrešene stranpoti noče priznati, storilce prikriva in sebe brani z lažjo in sprenevedanji, z napadi in oholimi ogorčenji.

Ne pusti nas v skušnjavo, da bi v zamegljenim nazorskem prostoru in idejno razdejani družbi nas ne premagala malodušnost pri vzpostavljanju pogojev za uspešno delovanje temeljnih krščanskih vrednot dialoga in solidarnosti s katerimi je možna gradnja boljšega in trajnega sožitja, *temveč reši nas vsega hudega* nastalega v dominantnem gospodovanju oblasti prevzete na podlagi navidezne demokracije, ki vodi k uničenju zasebnih pravic in osebnega dostojanstva, pospešuje zastrupljanje družbe z mrtvili, ki delujejo proti krepitvi vzorne demokratične države in narodne zavesti njenih prebivalcev.

Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil !, je bil verjetno vzklik vseh, ki ob uri skrajnega darovanja in prepuščenju ihti končnega maščevanja, so še vedno zaupali in bili prodani Božjemu usmiljenju. Z žolčem jeze napojena in preizkušena življenja v iskanju resnice, prežeta z zvestobo in ljubeznijo do svojega naroda in domovine, so bila v molitvi darovana Njemu za odkup poročstva lepših dni medsebojnega razumevanja in gradnje nove zgodovine, pisane v zglednem spoštovanju pravičnosti, miru in svobode.

Na vznožje našega križa, simbola težavne gradnje pravične družbe in države, postavljamo prednosti, po eni strani v podobi vseh iskrenih prizadevanj za odstiranje megla pred zgodovinskimi resnicami in po drugi strani v podobi nepretrganega boja za vrednotenje človeka in človečnosti na sploh. Polagamo pa tudi našo zaskrbljenost pred neokrnjeno pristransko ideološko gospodovanje oblasti, v državi članici Evropske Unije, ki ima poglede obrnjene v preživele politične zablode in katere trajnost vzdržuje visoka stopnja otopelosti kritičnega javnega mnenja, ki še vedno brez prave zavesti o med in povojnih krivic, likvidacijah in množičnih pomorov, ali ki v njih ne verjame, brezčutno pred doživetem trpljenjem in v pravi nezvestobi do umorjenih, še vedno molči ali predaja svoj glas močem z nevarnim ideološkim zakulisjem za ohranitev slovenske civilizacijske dediščine.

Obrnjeni k Gospodu, kot Abraham sklicujoči na pravične, danes pod tem križem kličemo: Gospod, ne dovoli uničenja te države, saj tukaj je veliko pravičnih, ki iskreno ljubijo Tebe in domovino. Slovenija pa je, glej, en sam grob mučeniških darovanj za vero, narod in dom. Ker je s svetostjo prežeta ta žrtev, zato kot vsi takratni graditelji te kapelice, z Marijo, Tebi vdani upamo, da bodo zaradi *Tvojeja kraljestva, ljubezni, oblasti in slave*, v naši domovini zavladale pravica, mir in prava svoboda.

Med pohodom obče procesije zemljanov in vseh naših onstrancev, se danes pred tabo, Marija kraljica Slovencev, do tal priklanjam in proseče vzklikamo, ... *Mati ljubezniva, Sedež modrosti, Pomoč kristjanov, Kraljica mučencev, Kraljica miru*, svetuj nam in pri Vstalemu Sinu prosi, prosi za nas in za domovino !

Janez Zorec